Seminarij Antuerpienſis

PARENTALIA

IN FVNERE

REVERENDISSIMI DOMINI

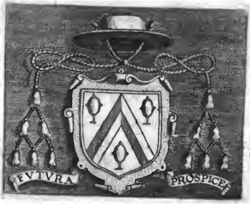
IOANNIS MIRÆI

ANTVERPIENSIVM

EPISCOPI

SVIQVE INSTITVTORIS;

Perorante LAVRENTIO BEYERLINCK
eiuſdem Seminarij Præſide,
VII. Kal. April. M. DC. XI.

ANTVERPIÆ,
EX OFFICINA PLANTINIANA,
Apud Viduam & Filios Io. Moreti.
M. DC. XI.

Digitized by Google

Digitized by Google

Seminarij Antuerpienſis

PARENTALIA

IN FVNERE

REVERENDISSIMI DOMINI

IOANNIS MIRÆI

ANTVERPIENSIVM

EPISCOPI

SVIQVE INSTITVTORIS.

SI vel apud eos dicerem, vel eo loco dicerem, vbi & quibus IOANNIS MIRAEI erepti heu! pridem nobis Antiſtitis virtus,prudentia,eruditioque cognita non ſunt,Reuerendi atque Clariſſ. viri, ſuperſederem hîc deiis verba apud vos facere. vererer enim ne dicendi copia ſermonis inopem redderet,& alta ſectantem cõfuſa rerum vbertas ad ima deprimeret.

adeoque magis idoneus laudator virtutum eius deſideraretur, qui iam totum pænè orbem in meritam ſui laudationem deuinxit. Ceterũ cùm apud eos dicturus ſum, quibus optimi Præſulis admirãda indoles perſpecta iamdudum fuit; eo etiam loco, cuius fundamenta, parietes, & tecta eum tacito quodam ſenſu amiſſum inclamant; tanto licentiùs liberiusque in eius laudes exſpatiabor, quanto faciliùs indulgendum ſpondent veſtrûm omnium oculi, & quos præfertis animorum indices vultus, ſi non omnes pro dignitate enumerauero. Fatiget enim ſi vel loca ſingula perambulem, quæ IOANNES MIRAEVS eruditionis ſuæ ingeniique miro ſplendore illuſtrauit. Equidem ad inſitas nuper à Catholico Rege in Flandriæ Comitatu Athenas abeuntem, in quibus non prima tantùm litterarum lineamenta, ſed ſublimioris etiam ſapinetiæ fontes hauſerat, tenet Principum virorum domi-

domicilium Bruxella, ſolum eius natale, in quo non vno honoris gradu præfulſit. hanc ſubeuntem reuocat & reducit vrbium domina Antuerpia noſtra, quæ eum patrem, patronum, & tutorem aliquando habuiſſe gaudet, amiſiſſe lamentatur. O ſortis humanæ dira ludibria! ô fallax vitæ bonum! ô vitream rerum noſtrarum fidem! Ecce in quem vnum fiduciam conſtitueramus, cui nuper ſe Antuerpia obuiàm effuderat, derepentè nunc exanimem, & inexſpectatũ importuni luctus argumentum cernimus. Heu conſiliorum mutabilitatem! Sed quid? ita natura comparatum, Auditores ornatiſſimi, vt dolor & voluptas inuicem cedant, & ad Volupiæ aram niſi per Angoriæ adyta tranſitus non detur. Reſtabat igitur rebus tuis infelix Duacum, vt eruditionis tuæ germen, cuius accretione Palladios ſacrosque tuos ſuccos quos effuſo alueo exteris impartis, transfundebas, priuſquam

ebrios ſulcos obumbraret meſſis, necdum adultum, & velut in herba euelleretur. Deerat tibi Bruxella, vt eum Ciuem, Paſtorem amittères, cuius auctoritate fulta, genij ingeniique dotibus celebrata, cunctas ſuper vrbes glorioſum verticem tollebas,

Quantum lenta ſolent inter viburna cupreßi.

Supererat ad confertiſſimas huius ſæculi calamitates Antuerpiæ noſtræ, vt hoc duçe atque auſpice militiæ ſuæ deſtitueretur, eoque orbaretur Præſule, quo vno ſe recreabat; in quem intuens, de quo cogitans, omnium quas his errorum procellis exceperat acerbitatum memoriam deponebat, & velut ad Sacram anchoram confugiens, reſpiraturam ſe poſt tot mala tandem aliquando confidebat. Haud immeritò itaque omnium oculi lacrymis maduêre, nec ſine cauſa Brabantiæ ſolum in hoc funere lugubribus queſtibus perſonuit, quando cælum ipſum,

ipſum, effuſo imbrium diluuio, dolorem etiam teſtatum eſt. neque quiſquam fuerit tam tenaci in aduerſis propoſito, qui lacrymas in communi hoc Eccleſiæ vulnere cohiberet, vt quas nobiliſſimæ vrbis iactura, & bonorum omnium viduata proſperitas pleno torrente eliceret. At mortalibus vniuerſis ab rerum natura & Principe accipiendi ſpiritus, & reddendi eodem momento temporis legem dici, Chriſtiani nouimus: atque vt mori neminem ſolere qui non vixerit, ſic neq; viuere quempiam poſſe qui non ſit moriturus. Cuius quidem memores, poſitis querelis omnibus, lacrymiſq; nil proficientibus exterſis, præſentiſſimū leuamen præſenti mœrori ſupereſſe video, pulcherrimam ſcilicet virtutum, quarum ſola poſſeſſio poſt rogum perennat, quibus excultus ille fuit, recordationem. Quas dum hoc loco ſingillatim tumultuariæ narrationis filo contexere aggredior,

dior, ignoſcite ſi non omnia ad exactam Rhetoricæ artis trutinam reuocata, aut ad ſeueri cenſoris vel Ariſtarchi alicuius examen diſcuſſa,

—— vt per læue ſeueros
Effundat iunctura vngues,

videantur. Facit confuſum & vix rationis compotem cùm admirabilis omnium in hoc funere luctus, tum nobiliſſimæ huius coronæ exſpectatio, & deſiderium audiendi excellentiſſimas eius laudes: quæ ſanè tantæ ſunt, vt omnem etiam exercitatiſſimo dicendi facultatem adimerent. vnde non parum reformido cenſuram ſeueræ illius virgulæ Fauorini Philoſophi, ſentientis turpius eſſe frigidè laudari, quàm grauiter vituperari. vnum tamen me ſolatur, quòd ſuis meritis laudatior ſit IOANNES MIRAEVS, quàm vt mea commendatione vel minimùm indigeat. Quapropter magis pium cenſebitur officium quod extremum hîc exſoluimus, vt quem

vitæ

vitæ munere fruentem omni cultus genere proſecuti ſumus, eumdem ſuæ laudis commemoratione, poſtquam eſſe inter homines deſiit, decoremus. *Laudemus*, ait Eccleſiaſticus, *viros glorioſos & parentes noſtros in generatione ſua.* Et facimus profectò quod debemus: & neſcio, an poſthac magis grato, magis commodo, magis exſpectato Antiſtiti ſimilem vmquam operam ſimus præſtituri.

Etenim is fuit IOANNES MIRAEVS, ea indole, eruditione, ingenio, rerum agendarum promptitudine, vt nec qui acutùm cernunt in hominum vitiis, inuenirent quod carperent, nec deeſſet aliis quod æmularentur. Fuit is inquam, quem naſcentem Virtus excepit, natum bonæ Muſę excoluerunt, excultum Modeſtia, morumq́ue integritas ſupra æquales extulit, Pietas ad Prędulatus culmen iam emeritum euexit. Multa ſtudio à me omittenda video: quis enim aut finis,

aut modus, ſi vaſtiſſimum hoc æquor oberrauero? Dicam igitur, quando ita res tulit vt ſupremo hoc pietatis obſequio Parenti ac Tutori ſuo *Seminarium* parentaret, pauca è plurimis. Vos verò Auditores ornatiſſimi, quibus cum in auguſtiſſimo hoc Chriſtiani orbis theatro, vrbe hac, conuerſatus integrum propè ſeptennium fuit, aſſenſu & cogitatione proſequimini, quæ ego velut rerum capita narratione attingam.

Atque vt à genere, quo nomine parentes & patriam nuncupamus, exordiar; fuit in MIRAEO tale, quale vel in alio quouis optaueris. quibus enim gloriæ cumuletur honoribus Bruxella quæ hunc ciuem produxit, nihil attinet hoc loco dicere. MIRAEORVM quoq. ſtirps antiqua, ac honeſta etiam nunc inter alias illius vrbis; vt ex qua, ceu ex vna arbore plures ſurculi, præclariſſimæ aliquot ſoboles propagatæ. à quarum diſciplina non degenerauit

IOAN-

IOANNES MIRAEVS; ſed maiorum virtutibus excitatus id effecit, vt religionis & integritatis patrimonium ſibi ab iis velut per manus traditum non tueretur tantùm imitando, ſed & augeret. ac gloriari meritò poſſet cum Latinæ eloquentię parente, quòd maioribus ſuis proprię virtutis radio prę luxiſſet. Non igitur inſignis illa MIRAEI gloria tantùm à generis ſplendore, non à patria, quæ velut mutuò ab aliis accepta bona ſunt, cùm

Et genus, & proauos, & quæ non fecimus ipſi
Vix ea noſtra putet

priſci ſæculi Poëta: non ab opibus, quæ fortunæ ludus: ſed indulgentioris naturæ muneribus & excellenti indole propagata, micat inter alios

——— *velut inter ignes*
Luna minores.

Pulcherrimum aiebat ille, ita abundare, vt nemini quidquam debeas; ita illuſtrare alios, vt nihil ipſe luminis

ab

ab iis mutuatus videaris. Gaude hoc ramo MIRAEA ſtirps, exoſculare & venerare eum ſtipitem parens Bruxella, qui hunc ciuem produxit; cuius ampliſſimas virtutes nulla tam ſurda poſteritas, nulla tam ingrata fama non emeritis in cęlum encomiis feret.

Natus eſt autem Io. MIRAEVS anno poſt redemptum orbem ſexageſimo ſupra milleſimum & quingẽteſimum: quando, vt in herbeſcente ſegete certa ſpes meſſis affulget, ex vagientis ore vultuq́ue, quem animi ianuam cenſuit Cicero, puerili, inſitæ virtutis imago elucebat; ſic vt iam eum fore coniectarent, qualis poſteà fuit, creſcentemq́ue radium velut prima ætatis aurora erumpentem obſeruarent. ſtabat namque, vt ad Piſonem Lucanus,

——— ingenitæ virtutis in illo
Pulcher honos, & digna ſuis natalibus ora.

Dixiſſet ei profectò quod Themiſto-

cli ſuo olim magnus ille Sophus: *Nihil mediocre futurus es ô puer!* & certè ita ſe res habet. generoſa indoles, ſi accedit recta inſtitutio, magnum bonum eſt Reipublicæ. Quocircà parentes conceptum tenello pectore ignem fouentes, filiolũ cultioribus diſciplinarum ſtudiis imbuendum ſupponunt Patribus Hieronymianis, ſub quorum pollice ea ætate informis ducebatur iuuentus, primosq́ humanitatis riuos libabat. hîc præcoci ingenio, & quæ ante pilos ei venerat abditarum rerum indagine facilè coætaneos pręcellebat; vt exiguo annorum curriculo, pertinaci ſtudio, vtriuſque linguæ optimis ſcriptoribus euolutis, tantas eruditionis opes cumularet, vt iam à ſtupenda memoria haberetur clarus, & antiquæ dignitatis poëmata decantaret. Exhinc ad Philoſophica caſtra animum adpulit, & Louaniũ veras orbis delicias miſſus, ſub Caſtrenſis Gymnaſij ſignis Peripateticorum principi ſacra-

ſacramentum dixit. verùm tironem adhuc, primaq́ue ſeuerioris Diuæ rudimenta pertractantem, exortæ recèns in Belgio factiones, quæ vel tunc calebant maximè, profligatis ad Gemblacum *Ioannis Auſtriaci* fortiſſimi Herois & virtute & fortuna rebellibus, Louanio Duacũ eiecerunt: vbi emenſo quod bonis auibus auſpicatus fuerat Sapientiæ ſtadio, Magiſtri artium titulo in Regia eruditionis palæſtra inſignitus fuit: quem non vt plerique hac temporum malignitate nudum & inermem, ſed ſolido doctrinæ tegmine communitum tulit, vt vno dumtaxat certaminis loco ſuperaretur. Quid nunc referam candorem animi, quid in iuuene morum ſenectutem? quid animi moderationem in voluptatibus, quid in cupediis temperantiam? quid maturitatem conſilij in rebus grauiſſimis? Confluebant ad eum ceu vnicum delicium & virtutum theatrum ſtudentium turmæ, ille-

illectę ſuaui concentu omnium actionum eius, qui cum eo & ab infantia creuerat, & ab vtero matris fuerat egreſſus. Non eum blandimenta, quæ feruidæ illi ætati natura dedit; tenuerunt; nec lubricas adoleſcentiæ vias ingreſſus aliquando, vtpote cuius libertatem ſanctiſſimo vitæ inſtituto moderabatur.

Neque illi, vt huius ſęculi horiperdis vſu plerumque venit, quibus volupe ſpontaneam eius rei iacturam facere, quod ſapientiſſimum quemq; maximo ſemper in pretio habuiſſe cõſtat;

—— quid dexter ſenio ferret
Scire erat in voto, aut damnoſa canicula quantum
Raderet.

Sed libros & calamum efficacia doctrinæ inſtrumenta, tamquam tenebroſi otij ſolatia adhibebat; & uenerãdam Virtutis imaginem, quam tenuiſſe nouerat veteres illos humanæ Sapientiæ Præſides, induere aſſiduo ſtudio

dio contendebat. Hinc à Themiſtocle diligentiam, à Frontone grauitatem, à Socrate continentiam, temperantiam à Fabricio, à Scipione pudicitiam, à Catone deniq; beneficentiam erga omnes mutuabat. Siquidem illi

— quæ Samios deduxit littera ramos
Surgentem dextro monſtrarat limite callem.

Sed nec ignorabat excellentis animi adoleſcens, vt agrum ita & animum ſine cultura fertilem eſſe non poſſe, ac promptiſſimam ad ſcientiæ culmen viam eſſe alios erudire, & *neminem multa poſſe ſcire*(vt eleganter Latini ſermonis reſtitutor cultorq; Eraſmus) *niſi qui multa conſueuit docere.* eumque demum felicem, cui & accipere lucem proſperè, & reddere placidè contingit. quare non paucos annos in humanitatis profeſſione cõſumpſit, aliis tradere ingreſſus quod ſuomet ſibi labore pepererat. Mirabatur docentem externa iuuentus, cùm abſtruſæ do-

ctrinæ

ctrinæ opes venuſto oris geſtu panderet, & ab aliis intacta ſectaretur interpretando. adeò vt cunctos ceu Belgicus quidam Hercules, doctiſſimis eloquij vinculis detineret, & ad ſe velut olim Thebana mœnia Amphion, aut bruta animantia Threïcius, alliceret. Quin, quòd Hiſtoriam temporum lucem, veritatis nuntiam, vitæ magiſtram ſciret; & nihil vtilius iucundiusque cogitaret, quàm in humanæ vitæ theatro, quod Hiſtoria partibus omnibus mirè inſtructum habet, ſedentem periculis aliorum, ſine ſuo periculo cautum ſapientemque fieri; omnes in eius ſtudium animi neruos intendit. quò factum vt de re quauis diſſerētem, nulla vmquam arcana fefellerint. Et hic rerum eſt ordo & conſenſus, Auditores, vt qui marceſcibilem iuuentutis florem litterariç militiæ conſecrant, numquam aut labore frangantur, aut cupediarum illecebris irretiantur. Hinc veteres illi

Apologorum figuli Poëtæ, cùm deos omnes Veneris ſubiiciant imperio, in Mineruam & Muſas haud quidquam iuris effrenato Cupidini eſſe voluerũt. Sed video, quò magis progredior, eò magis in altum me inuehi, & à propoſito tramite in latiſſimum pelagus deduci. ſiſtendus igitur curſus, & in Miræanum portum dirigenda hęc rates. vos quæſo nihil remittite de aura veſtræ benignitatis.

Inierat iam eam ætatem IOANNES MIRAEVS, quæ reliquæ vitæ inſtitutum ponderare ſolet:

Cumque iter ambiguum eſt, & vitæ neſcius error
Diducit trepidas ramoſa in compita mentes,

& ſuſpenſus animo hæret quod tandem vitæ iter ingrederetur, occulto diuinæ motionis ſenſu, ad Eccleſiaſticæ vineæ, quam potens ille & æternus Paterfamilias plantauit ab initio, culturam, ſe non inuitari tantùm, ſed & rapi

rapi percepit. paruit inuitanti, paruit rapienti: & in odorem vnguentorum eius, cuius nomen oleum effuſum, cucurrit, ac tot præclariſſimis ſcientiarum artibus inſtructus, Sacræ paginæ adyta ſumma contentione iniuit, militiæ huius Ducibus, *Matthia Boſſemio, Thoma Stapletono, Bartholomæo Lintrenſi*, & *Guilielmo Eſtio*, ſummis Theologicæ facultatis luminibus: quorum notas fideli calamo excepit, tantaque pertinacia memoriꝗ impreſſit, vt nunc etiam obrutus mole negotiorum quæ cum Epiſcopali munere ſuſceperat, ea examuſſim depromeret rerum omnium argumenta, quæ ante longa annorum ſpatia apud magnos illos æternæ ſapientiæ Antiſtites vbertim cumularat. Deus bone! quàm multa vni viro ſupra communem naturæ in aliis ordinem contigerunt? vix enim Theologicis fontibus labia proluerat, quin oppidò quæuis arcana erueret, & ad ea penetraret vbi terminum humano in-

genio eſſe voluit rerum auctor Deus. Ceterùm poſtquam publicè diſceptando eruditionis comparatæ paucorum annorũ curriculo monumenta in admirantium animis publicaſſet, eiuſdem facultatis lauream eſt cõſecutus. Quando memoria repetens Apoſtolorum Principi à Domino dictum, *Si amas me, paſce oues meas*; poſthabitis amplioribus titulis, quibus eum vltrò decorandum cenſebant religioſiſſimi Belgicæ Præſules, & abdicato Canonico ſacerdotio quod in Namurcenſi opido conſecutus fuerat, Bruxellam, ciuium ſuorum, quos noui errorum labyrinthi irretiebant, ſortem miſeratus contendit. & vt erat minimè ambitioſus, ac nitidæ iucundæque vitæ ad bonam frugem percupidus, Paſtorale munus in D. Iacobi ſuſcepit, & cum eo tot hominum curas ſarcinasque in ſe vnum tranſtulit. Videmus nunc omnes paſſim inertia ſectari otia, & ne ad nummularios

com-

commiſſa ſibi talenta deferant, eadem intra ipſa terræ viſcera velut in loco Manium condere, & è tempeſtate in tranquillitatis portum properare. Ceterùm alia, longè alia mens MIRAEO noſtro: qui inſtar lucernæ ſupra candelabrum poſitæ luxit omnibus qui in concredita ſibi domo erant, & vaſtatricium curarum pondus vltrò ſuſtinens, è quietis portu in periculoſiſſimas ſe tempeſtates coniecit; & acceptis ab homine illo qui peregrè proficiſcens ſeruis facultates diſpenſauerat quinque talentis, alia inſuper quinque ſuperlucratus fuit.

Dies, & vox me deficeret, Auditores, ſi vel prima capita enumerauero eorum, quæ in Paſtorali officio, quod annos plures ſumma cum laude obiuit, exantlauit. quàm ſolerter Dominici gregis incolumitati incubuerit, quæ Nouatorum monſtra vibranti linguæ fulmine perdomuerit, proſtrauerit, contriuerit. quot ſuſceperit affli-

ctos, quot puſillanimes erexerit, quoties à recto rationis tramite deuios ad ſaniora conſilia reuocarit. Iure de eo dixerim quod de ſemetipſo confitetur beatus ille ſenex magnus inter omnes Orientales, *Oculus* fuit *cæco & pes claudo*. Verùm enimuerò vt clarum mane anguſtas rimas ſuo ſplendore extendit, ita Miræani nominis fulgor non ad vulgares dumtaxat, ſed & intra laqueata Principum virorum, in quorum intimam familiaritatem adſcitus dudum fuerat, tecta ſuæ lucis radios emiſit. Nam poſtquam eum Canonica dignitate exornaſſent qui ſuffragij ius ad D. Gudulę collegium, quod eadem in vrbe auguſtiſſimum exiſtit, ſibi vendicant; ſpectatæ illius virtuti affulſit præter alios Illuſtriſſimus *Matthias Houius*, Mechlinienſium Archiepiſcopus, & Belgicæ Primas, cenſor ingeniorum longè grauiſſimus: qui ampliorẽ Olympum tanti Atlantis humeris imponendum ratus,

tus, in eo omnem cogitationem repoſuit, qua tandem ratione auguſtioris nauigij clauo, longo rerum vſu valens nauclerus applicaretur. Accidit perópportunè vt *Guilielmus* ex Baronibus de *Grimbergen*, vrbis noſtræ, quam vrbium ocellum appellauit magnus Lipſius, Antiſtes, vitæ merito ad Cameracenſiũ principem Cathedram euocaretur. quærebatur viduę Paſtor, qui collapſa ea temporum nocte erigeret, concuſſa reſtauraret, ac ingruentem luporum rabiem efficaci latratu cohiberet. dormientibus enim hominibus & ferrum in ſe mutuò acuentibus, inimicus zizania in medio tritici diſſeminarat. quibus euellendis non quæuis indoles par viſa Illuſtriſſimo Archipræſuli, & qui illi hac in re auſcultabant, Sereniſſimis Principibus noſtris: quorum ea mens, quam olim viguiſſe in Pio II. Pontifice memoriæ proditum, *non Magiſtratus viris, ſed viros Magiſtratibus dandos eſſe.*

Igitur dum fluctuant, animoq́; pendent omnes in quem tandem *Grimbergij* dignitas eſſet tranſitura, (maior vt dixi, moles erat quàm vt à quouis exciperetur,) ecce IOANNI MIRAEO, nec rogâti, nec penſanti ea inculcatur. Quid hîc faceret vigilantiſſimus Paſtor? vltrò oblatæ dignitati repudium dare, vetabat hinc Sereniſſ. Principum, quorum punctum ad eam tulerat, auctoritas; illinc non Mechlinienſis tantùm iuſſa, ſed & Vaticani Præſulis imperia. amplecti oneris grauitas & muneris amplitudo deterrebat. Quo enim mare altius, & venti violentiores, & tempeſtas ſæuior. nec ſine ratione aſſeruit Pœnorum Imperator iamiam moriturus, *Finis ad alta leuatis eſt ruere*. O vertigo morum optima! ad quod plerique præcipiti feruntur ambitione, & indignis viro artibus deueniunt, reiicitur ab his, qui primam illam, ſiue naſcentis, ſiue recèns natæ Eccleſiæ pietatem aſſequi conten-

ten-

tendunt. Inter quos raro exemplo accenſendus eſt MIRAEVS: vtpote cuius animum Dominici ouilis ſollicitudo, non peruicax titulorum laudisque cupido exedebat. vnde non verborum blandimentis potentûm aures demulſit, non largitione obſequióve oculos purpuratorum perſtrinxit; ſed nobilioris doctrinæ cultu, & propè adamantina ingenij vi, ad ſupremum hoc ſacratæ mytræ faſtigiũ, in nobiliſſima Vrbe ſibi viam prȩmuniuit. Vbi nunc

—— auaritiæ fœdiſſima nutrix
Ambitio, quæ veſtibulis, foribusque regentum
Excubat?

vbi inſana gloriæ fames, quæ Menecratem & Macedonum Regem inceſſit, vt aris poſitis ſibi incenſum adoleri, & ter maximi Iouis encomio ſalutari imperitauerint? vbi profuſiſſimæ largitionis peſtis, qua magnum illum Cæſarem ſummi Pontificatus honorem emiſſe potiùs, quàm ſuo merito

peperiſſe, memorăt Annales? vbi mendaciorum impudens acies, quæ Lucium Equitium Firmanum ampliſſima tribunatus poteſtate vallauit? & vt innumeros prætercam, vbi illa effrenatæ mentis calamitas, quâ

——— deus immortalis haberi
Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Ætnam
Inſiliјt. ———

M I R A E V S non his artibus Eccleſiæ noſtræ Præſulatum obtinuit. vt qui ad hunc publici honoris gradum, licet optimo vitę inſtituto præcinctus, non ſine graui animi dolore pertractus fuerit. quibus enim precibus, quibus gemitibus, quibus lacrymis ampliſſimum illud munus à ſe auertere elaborarit, etiamſi tacuerimus nos, docet & clamat biennale mentis dubiæ decretum, quod adhibuit priuſquam manus daret. Conſiderabat enim diu multumq́; eminentem illam vitæ ſanctitatem, quam exigit ſummum illud munus:

munus: eamque Paſtorum Principis cenſuram extimeſcebat, quâ cõminatus fuit grauius iudicium illis, qui primas indignè cathedras occupaſſent.

Iam ad ceteras eius laudes abeunti, quantus dicendi campus aperitur? creſcet mihi opus Iliade maius, Auditores, ſi eas in medium adduxero. Cathedræ honorem conſecutus ſacriſque infulis inſignitus; priſtinum humilitatis decus, & animarum ſibi creditarum ſollicitudinem numquam depoſuit. nihilque illi ea dignitas nouum adtulit, niſi vt cùm prodeſſet quidem plurimis, ſibi magis metueret, ne non ſatis perſonæ dignitatem tueretur, & appenſus in ſtatera rigidi illius exactoris, inueniretur minus habens. Et hæc ille quidem animo voluebat. dum eius aduẽtu recreata Antuerpia, in gratulationis voces erumpebat, quòd eum Paſtorem & Epiſcopum animarum nacta eſſet, qui grauitatem Epiſcopalem ore blandiſſimo

con-

condîret, ſuperſtites quamuis debiles errorum fibras extirparet, cuius famam domi foriſque nitida ac hoſpitalis diſciplina, & liberalis animi beneficentia tuebatur. Quis nunc vel cogitatione complecti, vel ſermone perſequi valeat, quę quantáve ſæculorum laude, & æuiternâ Annalium memoriâ digna præſtiterit? quoties labantem Eccleſiam ſuſtinuerit? quàm improbos labores noctu diuque pertulerit, vt extra Catholicorum ſepta poſitos, ad ſuæ matris gremium, in quo mori feliciùs aſſeruit magnus Poloniæ Cancellarius, quàm ab initio non naſci, reduceret. Omitto eius in rebus opportunè gerẽdis prudentiam: prætereo moderationem in priuatis, in publicis ſplẽdorem: non refero quam in omnibus cęleſtis prędidij fiduciam adhibuerit: aſſiduam inſuper verbum Dei annuntiandi conſuetudinem & diligentiam non commemorabo. De *Seminario* etiam iſto, quod ſub Præſulatus

latus exordium noua quadam inſitione, ab aliis huius vrbis Epiſcopis terræ mandari cœptũ, plantauit, nihil etiam hoc loco dicam. Ipſi ſcitis, Viri Ornatiſſimi, quantum ex eo emolumenti in Diœceſim noſtram, forenſium Eccleſiarum Rectoribus qui paruulis panem flagitantibus frangerent pridem deſtitutam, emanarit hactenus. & quæ adhuc ſpes grauidi mox Autumni, in vireſcente nouarum ſtirpium, quas præſentes conſpicamini, ſegete affulgeat, taciti vobiſcum conſiderate. Hoc dicam, eoque vno contentus ero, tanto eum diuinæ gloriæ zelo æſtuaſſe, vt nihil vmquam eſſet tam arduum, tantis periculis expoſitum, quod ei ſuaderet aliquando præterire ea, quæ pro Eccleſiæ dignitate, ſiue tuenda ſiue amplificanda, omnino agẽda iudicaſſet. Reuocemus quæſo nobis in memoriam ſedatas nunc paululũ ciuilis belli procellas, quibus iactati fuimus. quas non templorum rui-

ruinas, ædeſque Diuorum collapſas,

Et fœda nigro ſimulachra fumo,

manantibus prę mœrore lacrymis intuebimur? nemo erat qui reſtaurandis iis quæ ceciderant incumberet, nemo qui Eccleſiarum luſtrationi vtiliſſimæ vacaret, qui auitum pietatis decus repararet, nemo deniq. qui, vt cum Ezechiele loquar, infirma conſolidaret, ęgrota ſanaret, cōfracta alligaret, abiecta reduceret, & quę perierāt quęreret. *Diſperſi erant greges Domini eo quòd non eſſet paſtor qui requireret, & facti in deuorationem omniū beſtiarum agri.* Bellorum hic ludus erat, & iocus. Sed *ecce requiſiuit* mox *oues diſsipatas* vigilantiſſimus *Paſtor*, & *liberauit eas de omnibus locis in quibus fuerant diſperſæ in die nubis & caliginis. pauit gregem ſuum, & in brachio congregauit agnos, ac in ſinu ſuo leuauit, fœtas ipſe portauit.* Equidē quæ terrere alios ſolent, MIRAEO alacritatis calcar ſubdidêre. Quotus enim quiſque debacchantem cuncta militum

tum licentiam non horreat? quis ſe temerè periculis offerat, & è portu in turbidum ſalum excurrat? Nihilominùs infracto animo vigilantiſſimus nauclerus, impetratis ab hoſte tutelaribus, eorumque fide ſubnixus, vniuerſam Diœceſim magna ſedulitate oberrauit, ſanctaque Domini contaminata denuò ſacrauit: & quò hæreticæ illius hydræ, in ſuam & aliorum perniciem contumacis, renaſcentia capita reſecaret faciliùs, *& ædificaret muros Jeruſalem, quia deſerta erat, & portæ eius conſumptæ igni;* Cleri Senatum celeberrimum, exeunte ſuperioris anni vere indixit, in quo pleraque ſumma prudentia ſancita, quæ mox Sereniſſimorum etiam Archiducum calculo firmata fuerunt.

Etenim ſi gaudemus Rempublicam hanc, ſemota errorum nebula, morum Catholica honeſtate veſtiri? veſtiuit eam MIRAEVS. Lætamur ſacrarum cærimoniarum vſum Diui-

nis

nis officiis magna populi deuotione adhiberi? adhibuit MIRAEVS. Laudamus Catholicos, in occultis tenebris & alieno à nobis ſolo deliteſcentes, ſalutaribus myſteriis imbutos, & difficultatibus erutos? imbuit, & eruit MIRAEVS. Summa omnium eſt, quòd Diœceſis, etiam qua parte ſub diſparis Domini iugo ingemit, Eccleſiam audiat; quòd tot nouellæ plantulæ educantur, tot eruditionis officinis hæc Vrbs adornetur, iuuentus in vitium flecti nata, ſine pretio iis imbuatur diſciplinis, quarum poſſeſſio omnem vitæ acerbitatem lenit, & immodicas adfectuum illecebras moderatur; quòd nouas Religioſorum colonias hîc collocatas miremur; quòd denique piorum hominum voluntati, quam iuſta extremæ voluntatis ſententia adſeruerunt, fiat ſatis, dum ſacrarum fundationum pia obſequia è tenebris velut ad vitam reuocantur; vni MIRAEO nos omnes debere fatea-

tea-

teamur, neceſſe eſt. Quapropter intuentibus magnitudinem rerum quas modico temporis ſpatio peregit, credere propemodum licet, tantum virum Superos Eccleſiæ noſtræ neceſſitatibus accommodaſſe, quarum ægritudine ſuperata citò eum repeterent ſuæ ſtirpi. Cuius rei argumentum eſt vitæ finis, qui & gloriæ ei pariter datus fuit. exſpectauêre namque eum fata in patrio ſolo, quò de rebus maximis conſilia initurus conceſſerat, & in ſecundiſſimo fecunditatis curſu rapuêre. Ita optima quæque in humanis perennare non permittuntur. O lamentabilem tanti Præſulis mortem! ô inæſtimabilem Belgicæ noſtræ iacturam! Superſunt tamen in mediis dolorum fluctibus argumenta quibus animum oblectemus, quorum penſitatione mens noſtra excitetur. quòd nempe in mediis actionum tempeſtatibus, velut è clauo euocatus ſit: quòd eo ipſo die qui vltimus ei fuit in terris,

immaculatam de more hoſtiam Deo obtulerit: quòd morientem piiſſimarum precũ remigio comitati qui præſentes aderant viri religioſiſſimi; quos inter principem locum debeo *Matthiæ Houio* Mechlinienſium Archipræſuli: quòd ſacro delibutus oleo tamquam fortiſſimus Athleta, ea in vrbe ſpiritum redderet, vbi eum hauſerat; eoq́, loco coronam acciperet certaminis, in quo vel maximè eam promeruerat. Denique quòd paucis antè diebus quàm hinc emigraret, facultates alendæ publico bono iuuentuti, cùm in *Seminaria* hoc à ſe inſtituto, tum in Duaceno, in quo ſtudiorum metam olim contigerat, ſupremis teſtamenti tabulis, de quibus prouidè ſibi cauerat, reliquerit. & certè inſignis illa vita, quæ quaſi fabula tam pręſtantes exhibuit ſcenas, nõ debuit alio quàm præſtantiſſimo etiam epilogo terminari.

Peruenerat autem veneranda proceri ac venuſti corporis maieſtate, quã

Natu-

Natura ei admodum indulgenter elargita fuerat, ad annum primum & quinquageſimum, integra valetudine, quæque longioris vitæ certiſſimam ſpem promittebat, niſi eam improuiſa, omnemque Medicorum induſtriam fallens, incoctæ pituitæ defluxio præcidiſſet. adeò ſubtiles mortis cauſas fata inueniunt, dum ex decreto ſupremi illius Imperatoris vrgent. Interim ad emeritos eius titulos adiicere poſſumus, quod magno Turriano adſcriptum lego;

Ante annos ſciuiſſe nocet: nam maxima virtus
Perſuaſit morti, vt crederet eſſe ſenem.

Supereſt igitur, Viri Clariſſimi, vt Manibus erepti nobis Præſulis benè adprecemur, eiuſque oſſa molliter cubare, quod antiquitas feciſſe perhibetur, iubeamus, donec cum gloria nouiſſimè reſument ſolutam poſiti corporis compagem, *& corruptibile hoc induet incorruptionem, & mortale hoc im-*

mortalitatem. Tu verò IOANNES MIRAEE, qui ex hac difficultatum palæſtra enauigaſti tandem ad auctorem tuum, & auxiſti (vt opinamur omnes) beatas illas mentes, quarum in lumine ambulare dum adhuc nobiſcũ ageres aſſiduè contendiſti, nauem hanc cuius clauum tanta ſedulitate tenuiſti, & *Seminarium* iſtud quod optimis inſtitutis exornaſti, opibus auxiſti, pænè à fundamentis erexiſti, Principi nauclero commenda: nec ceſſa omnium noſtrûm curam gerere in cęlo poſitus, quos tantis beneficiorum muneribus cumulaſti in terris. Nos certè quibus multa reliquiſti quæ collaudemus, innumera quæ imitemur, quoad in hoc ergaſtulo detinebimur, oblectabimur gratiſſima memoria tui: & vt excellentiſſimi tui nominis amplitudo, inuidia aut edaci temporis lima conteratur, pro viribus numquam ſinemus.

DIXI.

Digitized by Google

APPROBATIO.

FVNEBREM *hanc Orationem nomine* Seminarij Antuerpienſis, *Reuerendiſsimo in Chriſto Patri ac Domino* IOANNI MIRAEO *Antuerpienſium Præſuli (heu nimiùm properè, ſi queri fas eſt, Eccleſiæ erepto) à doctiſſimo* D. Laurentio Beyerlinck, *S.T. Licent. Eccl. Cathed. Antuerpien. Canonico, & Seminarij eiuſdem Præſide dictam, & à me pro officij ratione perlectam, digniſsimam luce & typis iudico. Antuerpiæ,* IX. *Kalend. Maij,* M. DC. XI.

Franc. Haræus S. T. L. Librorum & ſcriptionum Cenſor.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

Digitized by Google